

EEN DAG OP PAD MET STICHTING DE BRUG

Hoe zet je een dag die zo'n grote indruk gemaakt heeft op papier? Ik heb het geprobeerd hoewel het gevoel wat van de dag niet in woorden te omschrijven is.

Na een warme eerste ontmoeting in Phnom Penh werd ik door Frits en Beja Weitkamp, directie van Stichting de Brug,

meegevraagd voor een dag naar de provincie om bij verschillende projecten te kijken. Enthousiast sta ik om 07.00 uur klaar bij het kantoor van De Brug om met hen mee te gaan. Naarmate de reis vordert komen er steeds meer Spie-en (Cambodjaanse partnerorganisatie) vrijwilligers bij die achter in de bak van de auto gaan zitten. We gaan naar district Tram Kak in de provincie Takeo. Dit ligt ten

'Deze mensen vragen nergens om, houden hun hand niet op, maar zijn dankbaar voor wat ze krijgen.'

Ons eerste bezoek komt meteen hard aan. We ontmoeten een echtpaar met vier kinderen waarvan een maand geleden hun huis is afgebrand, hierbij is hun jongste kindje omgekomen. We zien de asresten nog liggen. Tijdens ons bezoek heeft de moeder moeite haar tranen te bedwingen. Vader heeft brandwonden aan zijn arm en hoofd en ze staan er terneergeslagen bij. Het is niet te bevatten wat een verdriet deze mensen hebben. Het rode kruis heeft golfplaten ter beschikking gesteld, en de gemeenschap waar ze leven palen, zodat ze een huisje kunnen maken. Dat betekent, een dak om onder te slapen. De vrijwilliger van Spie-en, die ook in dit gebied woont, blijft dit gezin de komende tijd bezoeken. Zo kan hij een vinger aan de pols houden en inventariseren wat nodig is om dit gezin te helpen. Ze krijgen alvast een waterfilter zodat ze schoon water kunnen drinken. Beja geeft de kinderen een cadeautje en als we weg gaan staat er toch een kleine glimlach op hun gezicht. Deze mensen vragen nergens om maar zijn zo dankbaar voor wat ze krijgen. In de auto zijn we eerst even stil om dit te verwerken.

Voor het tweede bezoek moeten we een stukje lopen, deze mensen wonen erg afgelegen. Zelfs de 4x4 auto's van Spie-en kunnen hier niet komen. Onderweg heb ik een paar slangen verhalen gehoord en ik moet eerlijk toegeven dat bij elke stap die ik in het gras zet ik bang ben aangevallen te worden door een slang. Wat resulteert in een raar loopje, uiteraard word ik daarom een beetje uitgelachen. Het gezin wat we bezoeken zijn weeskinderen die door een tante opgevangen worden. De tante heeft een Poor-ID (armenkaart), waardoor ze in het programma van Spie-en zijn opgenomen. Dit betekent dat de kinderen elke maand 10kg rijst krijgen en een volwassene 15kg. Dit wordt elke maand

door een vrijwilliger gebracht. Het oudste kind moet meer dan 3km naar school afleggen en heeft daarom een fiets gekregen. Trots laten de kinderen hem zien. Tante is niet aanwezig, die is aan het werk. In een overkapping van gedroogde grasmatten op houten vlonders moeten de kinderen de rijst koken als tante weg is. Een levensgevaarlijke situatie (zo bleek ook bij het vorige gezin). Bij elk bezoek komen alle burens aangesnel om te kijken wat er gebeurt. Ze zien auto's aankomen en dat is iets wat ze nooit zien. Alle kinderen krijgen van Beja een cadeautje waar direct mee gespeeld wordt. Veel zijn eerst een beetje bang, ze hebben waarschijnlijk nog nooit een blanke gezien, maar al snel wint hun nieuwsgierigheid.

Na onze lunch (een stokbrood met daartussen gecondenseerde melk en een banaan) vertrekken we naar het volgende adres. Een alleenstaande moeder met kinderen. Vrouwen worden hier heel veel in de steek gelaten door hun mannen, vaak gaat dit gepaard met mishandeling. Haar oudste zoon is kostwinnaar, zijn been moest geamputeerd worden na een ongeluk bij het houthakken. Hij heeft een kunstbeen gekregen van een organisatie, maar deze is kapot. Hij kan een nieuwe krijgen maar de kosten om naar die plek te reizen kan hij niet betalen, deze zijn \$ 10,-. Dit geld is gelukkig snel bij elkaar en de vrijwilliger van dit gebied spreekt met hem af dat bij een volgend bezoek hij ook daadwerkelijk zijn nieuwe been moet laten zien. Zijn vrouw heeft een oog verloren en is 5 maanden zwanger. Ze leven van alleen rijst en ik denk: 'had ik mijn vitaminepillen maar meegenomen voor dit meisje'. Wat een zorgen brengt zo'n wonder met zich mee. Deze moeder wordt voor het eerst oma, maar hoe moeten ze dit extra mondje straks voeden? Dit gezin krijgt een waterfilter zodat ze gefilterd water kunnen drinken, erg belangrijk voor de zwangerschap.

Het volgende adres zijn weer zeer arme mensen. In de auto vertelt Beja me dat zij in 'vaktaal' praten over arm, zeer arm, en zeer zeer arm. De very very poor worden geholpen. Deze krijgen een poor-ID. Deze mensen hebben daadwerkelijk niks en kunnen gratis medische zorg krijgen en komen in aanmerking voor steun van de Brug. Het klinkt zo onwerkelijk, om mensen hier very very poor te noemen, maar dit zijn echt de armsten van het land. De mensen waar we nu bij langs gaan zijn met z'n tweeën. De vrouw zit met een ontbloot bovenlichaam als wij aankomen. Ze is half verlamd, haar man wil haar aankleden voor onze komst maar dit doet zo'n pijn dat ze het uitschreeuwt, ik hoor haar botten kraken. Haar schreeuw gaat door merg en been en ik moet weglopen om mijn emoties weer onder controle te krijgen. In hun hutje is een gat in de vloer gemaakt waardoor ze haar behoefte kan doen. Ze komt hun hut niet meer uit, ze hebben 1 getrouwd kind die soms kan bijspringen als haar man moet werken. Ook deze mensen krijgen een waterfilter. Een van de grootste doodsoorzaken in Cambodja is een infarct als gevolg van een hoge bloeddruk. Deze mevrouw heeft er een verlamming aan overgehouden.

In de auto praten we na elk bezoek na en kunnen we met elkaar delen. Mijn respect groeit nog meer voor Frits & Beja. Zij vullen hun leven vrijwillig in met het leiden van Stichting de Brug in Nederland. En dan al de vrijwilligers van Spie-en. Zelf hebben zij ook niet allemaal stromend water thuis en toch zetten ze zich in voor de allerarmsten, met een glimlach, een enorme dosis energie en een heel goed hart. Als ik naar hen kijk wordt ik emotioneel van hoe zij voor hun naasten zorgen. Als ik even overmand ben door mijn emoties door het zien van zoveel leed zegt Frits tegen mij: *'Wij vinden het ook vreselijk moeilijk om te zien, maar het sterkt ons dat wij ze toch met een kleine glimlach kunnen achterlaten'*.

Dan komen we bij een echtpaar van 95, ja echt 95 jaar. Dit is heel bijzonder in een land waar de gemiddelde leeftijd rond de 60 jaar ligt. Eerst ontmoeten we oma die zo krom is dat ze bijna rond is. Opa wordt opgetrommeld want die is hout aan het sprokkelen. Een fantastisch stel die indruk op mij maakt. Ze hebben 13 kinderen waarvan er nog maar één leeft. De andere 12 zijn omgekomen tijdens het regime van Pol Pot. Ik mag hen een waterfilter uitreiken waarvoor ze uit hun hutje komen om op de foto te gaan. Oma ziet niet zoveel meer en Opa hoort niet zoveel meer. Samen redden ze het.

We sluiten af bij (weer) een alleenstaande moeder met vier kinderen. Zij heeft een huis gekregen en we gaan kijken hoe ze daar woont. Ze zijn zo dankbaar en ook hier komen alle kinderen van de omliggende gezinnen kijken. Ze worden in de rij gezet en krijgen om de beurt een cadeautje. Mooi om te zien hoe ze met elkaar spelen. De moeders van de gezinnen die hier ook wonen vragen allemaal bij Frits & Beja om een nieuw huis. Ze leggen uit dat zij dit ook officieel moeten aanvragen. Het is moeilijk dat ze hen niet allemaal kunnen helpen maar wat wordt er gelukkig al veel gedaan!

En dan sta ik 's avonds vol indrukken en moe onder de douche, al het vuil van me af te spoelen. Ik voel me rijk gezegend maar kan daar nu even moeilijk van genieten. Terwijl ik het vuil door het putje zie gaan besef ik me nog meer dat alle mensen die wij vandaag bezocht hebben geen stromend water hebben. Ze kunnen niet douchen en uitgebreid wassen is een luxe. Zelfs schoon drinkwater is voor de meesten niet haalbaar, als ze al aan water kunnen komen. Het afscheid met Frits en Beja is weer warm, deze mensen hebben een plekje in mijn hart.

HELPT U MEE?

Lees meer over alle projecten van Stichting de Brug op www.stichtingdebrug.nl Mochten jullie een donatie over willen maken aan Stichting de Brug dan is hier een indicatie van de kosten voor verschillende doeleinden:

Een waterfilter kost € 10,-.

Een jaar lang hulp voor een weeskind en gastouder € 100,-

Een nieuw huis € 1.200,-

En dit is maar om een voorbeeld te geven. Het geld komt zeer goed terecht en gaat rechtstreeks naar middelen om de aller armsten van dit land te helpen.

Bankrek.nr. NL16 ABNA 0406472661